

Легкі гроші...

Олег Паламарчук

"Легкі" гроші.

Вдався ярмарок старому досвідченому чумакові Панасу Кризі. До полудня продав усю сіль, яку вивіз досвітком. Залишилось підрахувати гроші, поставити Богові свічку, щоб оберігав від усілякої напасті. Не завадило б іще й одну-другу чарку перепустити у шинку.

— Багацько вторгував? — почув чумак за спиною притишений голос.

Оглянувся — обідранець, обличчя неголене, очиці бігають, мов мишенята, вправо-вліво, чисто так, наче за чужими гаманцями полюють.

— А тобі що? Іди своєю дорогою, — буркнув чумак, ховаючи гроші за пазуху.

— Та мені б, чоловіче добрий, срібного карбованця позичити на кілька хвилин, — не вступався обідранець.

— Знаємо ми вас, — насупив брови Панас Крига, — даси, а потім тільки й бачили тебе, шукай вітра в полі.

— Господом Богом клянуся! — вдарив себе чоловік у груди. — На іконі присягну, даси срібний — золотий поверну.

— Ну, бери, клята болячко, — витягнув карбованця чумак, аби злодюга вступився, бо ще й поб'є чого доброго.

Обідранець покрутив у руках монету, помилювався трохи і кинув на дорогу, ніби вона зовсім і не потрібна йому. Срібний кругляк покотився по бруківці метрів п'ять-шість — і просто гладкому попові під чобіт. Дзенькнув, а батюшка, зрадівши і підминаючи під себе двопудове черево, зігнувся. Тим часом злодій підкрався, мов кішечка, шасть під полу — і є калитка. Поталанило йому на цей раз — самі золоті.

— Вибирай, який дивиться на тебе, — гордо розкрив гаманець перед чумаком той самий обідранець.

— І це все із мого срібного? — не тямився Панас Крига. — Давай хоч половину.

— Е, ні, — посміхнувся злодій, — один за один, як домовилися. Ну, а якщо хочеш, можу тебе ще в шинку почастувати.

— На дурняк і оцет солодкий, — погодився чоловік.

Злодій не скупився, певне, за цілий тиждень одідався. І Панасові біля нього було чим поласувати.

За сусіднім столом "різалися" в карти, отож, втамувавши голод, злодій-обідранець приєднався до картярів. Чумак не поспішав додому, бо в шинку було весело. На те вона і свята неділя, щоб веселитися. Але грати в карти нізащо б не сів.

Коли вже сонце збиралося спочити за обрієм, Панас Крига почав ладнатися в дорогу, волів впрягати. Коли це з шинку вискочив той самий злодій і благально звів на нього свої улесливі очі:

— Слухай, чоловіче, позич мені бодай один срібний, бо я усе до копійки програв у

карти. Клянусь матір'ю — завтра поверну золотий.

— На, візьми свого золотого назад, — кинув йому чумак карбованця, — мені злодійських грошей не потрібно, бо що легко прийшло, те легко й піде.